

Hồi 525**Nàng giả đương chi**

Kinh Khẩu.

Trong sảnh đường chính của phủ thái thú, Lưu Dụ cầm cây cung lớn, bắt giắc nhớ lại chuyện xưa, tâm sự trôi dạt trong lòng.

Hà Duệ ngồi một bên phấn khởi nói: “Có người phát hiện cây cung đá bị gãy này trên con thuyền nhỏ của thống lĩnh đại nhân, nhận ra là vật của bốn bang, đem nó về đây để được nhận thưởng. Lúc đó chúng tôi còn tưởng rằng đại nhân bị hại, cho đến khi nghe đại nhân phá tặc tại Hải Diêm, mới yên lòng”.

Lưu Dụ khẽ kéo dây cung, nghĩ đến cây siêu cấp cường cung ba trăm thạch này, bắn đến nỗi Tiêu Liệt Vũ bang tan người mất, trong lòng sinh cảm xúc. Sau đó trên đường trở về Kiến Khang, lại bị Trần công công chặn đường, phải để lại cung trên thuyền, bây giờ vật về với chủ.

Nhưng điều làm gã lo lắng là nàng mỹ nữ Nhu Nhiên Sóc Thiên Đại. Trước khi gặp Trần công công, gã vừa mới hôn từ biệt với nàng mỹ nữ bạo dạn nhiệt tình này, lòng có cảm giác ngất ngây. Có lẽ bây giờ nàng đã về tái ngoại, gã và nàng có ngày gặp nhau nữa hay không?

Hà Duệ tiếp tục nói: “Chúng tôi biết đại nhân đang cần gấp lương thực. Cho nên cố gắng tìm kiếm lương thực ở các làng quê gần Diêm thành, được năm thuyền, hi vọng có thể tạm thời giải con phiền não của đại nhân”.

Lưu Dụ trở về hiện thực, cả mừng nói: “Đúng là hảo huynh đệ của Lưu Dụ này, tặng than trong tuyết thật là hiếm có, Lưu Dụ quyết không quên”.

Hà Duệ cảm động nói: “Đại nhân vẫn là hảo hán nhiệt huyết như trước. Khổng lão đại không nói sai, chúng tôi đi theo đại nhân không lầm tí nào”.

Rồi lại nói tiếp: “Nghe đại nhân có chuyện, mỗi huynh đệ chúng tôi đều toàn lực奔走 cho đại nhân. Miền duyên hải, ai cũng biết đại nhân là đại anh hùng, mọi người đều mong muốn đại nhân lên ngôi hoàng đế, biết việc chúng tôi mua lương thực có liên quan đến đại nhân cho nên bán ra với giá thấp nhất, có người còn đóng góp lương thực”.

Lưu Dụ động dung nói: “Ta thật là cảm kích”.

Lúc này Ngụy Vĩnh Chi tới, khẽ nói bên tai Lưu Dự: “Đỗ Tiên tới rồi!”.

oOo

Cao Ngạn bước vào sảnh thuyền, Trác Cuồng Sinh đang cắm cúi viết Thiên thư, đến khi Cao Ngạn tới trước bàn mới liếc mắt nhìn Cao Ngạn, cười hì hì: “Lại bị Tiểu Bạch Nhạn đuổi ra rồi phải không? Đó gọi là nói nhiều sai nhiều, hà! Ta đã chép hết vào sách rồi!”.

Cao Ngạn đắc ý nói: “Vừa khéo ngược lại những lời đã nói với ngươi, Nhã nhi không hề trách ta nửa lời, lại còn đối xử rất tốt với ta”.

Rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Ngày mai có thể vào Động Đình hồ”.

Trác Cuồng Sinh nhún vai: “Xin lỗi! Không sửa được nữa rồi, không phải là vì đã viết xong mà là ta không tin ngươi, nếu nàng thật sự đối xử tốt với ngươi, ngươi đã không rảnh rồi ra đây quấy rầy bốn quán chủ”.

Cao Ngạn nổi cáu: “Sao ngươi có thể đảo lộn sự thật, biến trắng thành đen, biến phải thành trái? Đúng là vô đạo đức!”.

Trác Cuồng Sinh bật cười: “Vấn đề là ngươi có nói cho ta biết sự thật hay không? Nếu Tiểu Bạch Nhạn thưởng cho ngươi một bạt tai, ngươi có nói ra được không? Đương nhiên là không, bởi vì sẽ làm ngươi mất mặt, thật quá vô dụng, cho nên ta chỉ đành đưa ra phán đoán khách quan, có hiểu không?”.

Cao Ngạn đành chịu, nói: “Có một vấn đề, ta muốn hỏi ngươi rất lâu rồi, có thể nói cho ta biết hay không? Ta cảm thấy ngươi biết về chuyện Biên Hoang có hạn, chẳng hạn như chuyện có liên quan đến Yến Phi, biết rất lơ mơ, nếu là như thế, khi viết đến hần, ngươi làm sao hạ bút? Chẳng lẽ chỉ dựa vào tưởng tượng? Chỉ viết ra những chuyện hoang đường, đó không phải là sử của Hoang nhân”.

Trác Cuồng Sinh nghiêm nghị nói: “Hình như đến bây giờ ngươi vẫn chưa biết ta là ai. Lão tử tên là Trác Cuồng Sinh, là quán chủ nổi tiếng nhất của Thuyết Thư quán Biên Hoang Tập, là thủ tịch thuyết thư nhân, cũng giống như ngươi là thủ tịch phong môi của Biên Hoang. Lão tử viết sử của Hoang nhân chính là Biên Hoang sử do thuyết thư nhân hạ bút, mục đích là khiến cho người ta nghe mê mẩn, ngươi lại chấp nhất nội dung của Thiên thư có chính xác hay không, trong thiên hạ này có chuyện gì đáng buồn cười hơn thế?”.

Cao Ngạn cứng họng.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười nói: “Ta không chỉ ghi lại lịch sử mà còn sáng tạo ra lịch sử, ngày mai chúng ta đến Động Đình hồ, người của Lưỡng Hồ bang sẽ kéo tới, Tiểu Bạch Nhận của ngươi sẽ trở thành Bang chủ tân nhiệm của Lưỡng Hồ bang, sau đó dựng ngọn cờ phục thù cho Nhiếp Thiên Hoàn, khóa chặt tất cả các đường giao thông thủy bộ của Ba Lăng, cô lập Ba Lăng, khi kẻ địch ở Ba Lăng phải cầu cứu Giang Lăng, đại kế phản công Ba Lăng của chúng ta sẽ triển khai toàn diện. Hà! Cao tiểu tử! Ta đảm bảo khi Ba Lăng lọt vào tay chúng ta, Tiểu Bạch Nhận sẽ vui mừng ngã vào lòng ngươi, không đuổi cổ ngươi ra như đêm nay nữa. “Tiểu Bạch Nhận chi luyện” của ta cũng có kết cuộc viên mãn”.

Cao Ngạn vẫn không nói ra lời, nhưng đôi mắt sáng lên, tựa như dự đoán được một tương lai tốt đẹp.

oOo

Trình Thương Cổ tường thuật lại tình hình bây giờ của Lưỡng Hồ bang, nói: “Bây giờ bang chúng của Lưỡng Hồ bang đều hướng lòng về phía ngươi, chẳng những dựa vào Lưu Dụ ngươi trả thù rửa hận cho họ, càng hy vọng ngươi mang đến cho họ tương lai tốt đẹp. Nếu được chọn lựa, có ai muốn làm cướp?”.

Lưu Dụ động dung nói: “Bây giờ Lưỡng Hồ bang tập kết dưới cờ của Tiểu Bạch Nhận, có gần trăm chiến thuyền và năm ngàn chiến binh, thật khiến cho người ta không ngờ. Ta tưởng rằng đã tan tác, không ngờ Lưỡng Hồ bang sau khi bị đả kích nặng nề mà vẫn đoàn kết nhất trí”.

Trình Thương Cổ nói: “Đó là Nhiếp Thiên Hoàn lãnh đạo có phương pháp, đối đãi với thủ hạ như con cái, khiến mọi người đều căm ghét trước hành động bội tín của Hoàn Huyền, lại vì Tiểu Bạch Nhận về kịp lúc, hơn nữa có bọn ta đi cùng, phát huy hiệu ứng chân mệnh thiên tử của lão ca. Nếu bọn ta có thể lợi dụng sẽ khiến Hoàn Huyền đau đầu”.

Lưu Dụ nghiêng răng nói: “Chẳng những là đau đầu mà còn có thể tạo ra sơ hở đánh bại Hoàn Huyền, khiến cho Hoàn Huyền phải lo lắng về sau. Trước đây Hoang nhân chúng ta sợ nhất là phải đánh một trận chiến mà phải ứng phó với cả hai chiến tuyến, bây giờ chúng ta có thể khiến Hoàn Huyền nếm mùi vị đó. Nếu Tiểu Ân có thể trở về Kiến Khang, nói không chừng chúng ta có thể buộc Hoàn Huyền rút lui khỏi Kiến Khang, vậy Hoàn Huyền chẳng còn chỗ nào dựa dẫm nữa”.

Lại hỏi: “Tình hình phía Thọ Dương thế nào rồi?”.

Trình Thương Cổ nói: “Bây giờ Thọ Dương đã trở thành thành thị có triều khí nhất miền Nam, quân dân toàn thành đều ủng hộ Lưu gia. Hồ Bân là một nhân tài, sau khi nhận được vàng từ Biên Hoang Tập chuyển tới, y mua rất nhiều lương thảo, vật tư và binh khí ở các thành thị thượng du Giang Lăng, một bộ phận đã chuyển về phía Bắc theo Biên Hoang Tập, một bộ phận chuyển đến Hải Diêm, về phía ta không còn xảy ra thiếu thốn vật tư lương thực. Hành động ngăn sông của Hoàn Huyền càng có lợi hơn cho chúng ta, chắc chắn là chuyện Hoàn Huyền không ngờ được. Nhờ tiếng tăm của Lưu gia ngời vang xa, các bang hội lớn nhỏ ở các nơi đều toàn lực ủng hộ”.

Lưu Dụ nói: “Ta rất hy vọng có thể cùng Hoang nhân huynh đệ của chúng ta sánh vai tác chiến đánh Mộ Dung Thùy toi bởi hoa lá, đón Thiên Thiên và Tiểu Thi về. Bây giờ ta không lo được thân mình”.

Trình Thương Cổ phấn khởi: “Ta không phải dùng lời an ủi người, thật ra hành động của người ở phương Nam có tác dụng mấu chốt trong việc cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi, khiến cho Hoang nhân có thể yên tâm bước vào cuộc chiến với Mộ Dung Thùy, chẳng khác gì người đích thân tham chiến”.

Lưu Dụ nghe xong hơi thoải mái, trầm ngâm nói: “Nếu ta phái một người giúp Tiểu Bạch Nhạn đối phó với Hoàn Huyền, vậy Trình công có cho rằng người của Lương Hồ bang chịu chấp nhận không?”.

Trình Thương Cổ nói: “Họ sẽ rất vui vẻ chấp nhận, điều đó cho thấy Lưu gia chịu thu nhận họ dưới cờ. Nhưng người này phải là đại hành gia thủy chiến, nếu không Lương Hồ bang chúng tinh thông thủy chiến sẽ không phục”.

Lưu Dụ nói: “Vậy người thấy Lão Thủ như thế nào?”.

Trình Thương Cổ hơi ngạc nhiên, nói: “Luận về thuật điều khiển thuyền, Lão Thủ không chỉ là người giỏi nhất Bắc Phủ binh mà còn lừng danh thủy đạo miền Nam. Nhưng nếu muốn chỉ huy gần trăm chiến thuyền, e rằng y không thể đảm trách”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Trình công có thể yên tâm, trong chiến dịch Hải Diêm, Lão Thủ cho thấy y có tư cách chỉ huy thủy sư. Điều hay nhất là quy mô và tính năng Kỳ Binh hiệu của y chẳng khác gì kỳ hạm của Nhiếp Thiên Hoàn. Tâm lý của con người rất kỳ lạ, khi Nhiếp Thiên Hoàn còn sống, người trong bang ai cũng lấy làm tự hào vì ‘Vân Long’ của y, không có ‘Vân Long’, người ta đều thấy thất vọng. Mà Kỳ Binh hiệu vừa khéo bù đắp vào vị trí của ‘Vân Long’. Tình hình này rất vi diệu”.

Trình Thương Cổ nói: “Lưu gia hiểu rất đúng về tâm lý của mọi người. Chỉ cần Tiểu Bạch Nhạn dùng Kỳ Binh hiệu làm tọa giá châu, chắc chắn sẽ khích lệ sĩ khí. Được! Chuyện

này cứ giao cho ta, bây giờ Kỳ Bình hiệu đang đậu ở bến tàu ngoài thành, chính là Lão Thủ đưa ta đến. Chao ôi! Lão Thủ thấy Lưu gia xem trọng y, chắc chắn sẽ rất vui mừng”.

Lưu Dụ đứng dậy nói: “Việc không thể trễ, ta và Trình công cùng đến gặp y, lần này làm phiền Trình công đưa y đến Lương Hồ, cũng làm phiền Trình công đưa ra chủ ý cho y”.

Trình Thương Cổ cười lớn: “Chỉ cần có thể chặt cái đầu thối của Hoàn Huyền, lên núi đao ta cũng chẳng nhú mày, huống chi là chuyện thống khoái như vậy”.

Trong tiếng cười, hai người đi tìm Lão Thủ.

oOo

Yến Phi đẩy cửa tịnh thất, An Ngọc Tinh vẫn ngồi xếp bằng mở mắt, nói: “Huỳnh đã về rồi!”.

Yến Phi thản nhiên ngồi xuống đối diện với nàng, mỉm cười nói: “Lần này ta đặc biệt để ý, khi đi vào phạm vi Quy Thiện tự, đã cảm ứng được muội. Có thể thấy ta cũng không thể nào tránh khỏi sự giám sát của Ngọc Tinh, huống chi là người của Ma môn? Chi Độn đại sư được Ngọc Tinh bảo vệ, chắc có thể qua được kiếp này”.

Rồi lại nói: “Ngọc Tinh vẫn ngồi tọa tức đó sao?”.

An Ngọc Tinh hân hoan nói: “Mùi vị động lòng người thiện lý truyền cảm quả nhiên không gì sánh bằng, cũng rất hao phí tâm lực, nhưng ta rất vui mừng, cuối cùng có thể dốc chút công sức cho Thiện Thiên tử! Người ta đã thức dậy rồi! Hành công xong không thấy huỳnh, sau khi thỉnh an đại sư, lại trở về luyện công. Suýt tí nữa quên mất, đại sư muốn gặp huỳnh”.

Yến Phi nhú mày nói: “Đã trễ như thế này rồi, e rằng quấy rầy sự thanh tu của người”.

An Ngọc Tinh nói: “Đại sư đã dặn, chừng nào huỳnh trở về, thì đến gặp người. Theo ta đoán chắc người có chuyện gấp muốn tìm huỳnh”.

Yến Phi cười khở: “Ta chỉ tìm có, bởi vì ta cảm thấy ngồi ở đây với Ngọc Tinh là một sự hưởng thụ, cho nên không nỡ bỏ đi”.

An Ngọc Tinh khẽ đỏ mặt, cúi đầu, khẽ nói: “Gặp xong đại sư, huỳnh có thể trở về, nếu chúng ta đối tọa luyện công, đối với đôi bên đều có ích”.

Yến Phi mỉm cười nói: “Bây giờ ta trân quý cuộc sống ngắn ngủi hơn bất cứ lúc nào hết, ta cũng cảm nhận được vận may và phúc duyên của bản thân. Ta thật không phải là đồ dành muội, từ lần đầu tiên gặp Ngọc Tình ở Biên Hoang, ta vẫn không thể nào quên muội, trong mơ hồ, có một sợi dây nối chúng ta lại với nhau. Đêm qua còn tưởng rằng muội xuất gia làm ni, sự đả kích nghiêm trọng đó đúng là không thể nào hình dung cho muội hiểu nổi”.

An Ngọc Tình đỏ ửng tới tận mang tai, khẽ giận: “Người ta chỉ là thử huynh thôi, không ngờ huynh có phản ứng mạnh đến thế. Huynh thật là! Còn chưa đi gặp đại sư?”.

Yến Phi nói: “Ta vẫn chưa nói xong! Ta thật sự rất cảm kích, nếu đêm qua không được muội giúp đỡ, Thiên Thiên đã tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì mất đi phúc duyên đến Động thiên phúc địa, nặng thì nguy hiểm đến tính mạng. Nghĩ lại cũng khiến cho ta lo lắng. Thành công và thất bại chỉ cách nhau trong gang tấc”.

An Ngọc Tình đứng cảm ngắc đầu lên, nhìn chàng với ánh mắt đăm đuối nóng bỏng, mỉm cười nói: “Hiểu rồi! Sau khi gặp nhau bằng tâm tưởng trong đêm qua, chúng ta đều hiểu rõ lòng nhau, cần gì phải nói thêm những lời này nữa? Mau đi gặp đại sư, đừng để người chờ lâu”.

Yến Phi cười nói: “Dẫu sao ta vẫn là con người, không trực tiếp nói ra, có cảm giác không đủ viên mãn”.

Nói xong phất chân bước đi.

oOo

Trong chiếc thuyền Kỳ Bình hiệu, Lão Thủ nghe xong nhiệm vụ mà Lưu Dụ giao cho mình, nhìn Lưu Dụ, rồi lại nhìn Trình Thương Cổ, lộ vẻ không thể tin nổi, vừa lo vừa mừng hỏi: “Thống lĩnh xem trọng Lão Thủ này, Lão Thủ dù gan óc lầy đất cũng phải làm tròn sứ mệnh. Thống lĩnh cho rằng tiểu nhân làm được sao?”.

Lưu Dụ nhẹ nhàng nói: “Nếu có người khác, ta đã không để cho ngươi đi, bởi vì chỉ có thuyền ngươi ngồi, ta mới có thể yên tâm”.

Trình Thương Cổ cười nói: “Lưu gia chưa bao giờ nhìn nhầm người, nhìn Tiểu Ân là biết ngay, khi Lưu gia dùng hấn, có ai nghĩ rằng Tiểu Ân tài giỏi đến vậy”.

Lão Thủ lo lắng nói: “Luận về thuật điều khiển thuyền, ta đầy đủ lòng tin đối với bản thân. Nhưng đánh thủy chiến không phải là tác chiến bằng một chiếc thuyền đơn độc. Ta sợ nhất năng lực của mình có hạn, không thể lo cho các mặt khác”.

Trình Thương Cổ bật cười: “Thủy sư của ta chỉ biết ăn cơm thôi sao? Ta sẽ ở một bên nhắc lão huynh đệ, còn việc chấp hành như thế nào, do huynh đệ ra chủ ý”.

Lưu Dụ nói: “Phải có lòng tin với bản thân! Ở Hải Diêm chẳng phải người đã từng xuất lĩnh thuyền đội huyết chiến với kẻ địch rồi sao? Biểu hiện của người rất xuất sắc. Việc này rất quan trọng, ta không thể cử bừa bãi đâu”.

Lão Thủ tưởng thật, gật đầu nói: “Thống lĩnh đã cho rằng tiểu nhân làm được, vậy tiểu nhân chắc cũng chẳng kém bao nhiêu. Được! Lần này tiểu nhân sẽ dốc hết sức mình, không khiến thống lĩnh nhìn sai người”.

Lưu Dụ trầm ngâm nói: “Thời gian quý giá, hai người càng sớm đến Lương Hồ, ta càng có lợi”.

Trình Thương Cổ nói: “Trước tiên chúng ta ra biển, rồi lên phía Bắc vào Hoài, sau đó tìm cách lên vào Động Đình hồ, như vậy có thể khiến cho địch thất kinh”.

Lão Thủ muốn nói gì đấy nhưng lại thôi.

Lưu Dụ đã nhận ra, nói: “Có gì cứ mạnh dạn nói! Bây giờ người đã là chủ soái của Lương Hồ bang, chủ soái phải có đảm thức và khí phách của chủ soái”.

Lão Thủ hai mắt sáng lấp lánh, trầm giọng nói: “Nếu muốn khiến cho kẻ địch thất kinh, thuộc hạ có một chủ ý mạnh dạn”.

Lưu Dụ cảm động, bởi vì Lão Thủ đột nhiên như trở thành một người khác, lòng đầy chủ ý.

Thật ra từ sau khi trở thành lãnh tụ của Bắc Phủ binh, gã vẫn học tập Tạ Huyền, học tập tác phong khoan dung đại độ và trọng dụng nhân tài. Lần đầu tiên nói chuyện gần gũi với Tạ Huyền tại Bát Công Sơn, gã cũng khâm phục khí độ của Tạ Huyền, sinh ra cảm giác “kẻ sĩ chết vì người tri kỷ”. Cho nên khi gã dần dần nắm được quyền lực, vẫn lưu ý tìm kiếm nhân tài, để họ phát huy tài năng của mình, Lão Thủ chính là một trong số người đó. Bây giờ, gã có cảm tưởng như mình được bội thu.

Trình Thương Cổ ngạc nhiên nói: “Có cách gì có thể khiến Hoàn Huyền chấn động?”.

Lão Thủ nói: “Vì thống lĩnh nhắc đến Vân Long, thuộc hạ nhớ đến câu chuyện năm xưa Ân Long đã đại náo thủy vực Kiến Khang”.

Lưu Dụ động dung nói: “Người muốn phá cửa ải trên thủy đạo Đại Giang, tiến thẳng đến Lương Hồ?”.

Lão Thủ phân tích: “Hoàn Huyền lấy được Kiến Khang quá dễ dàng, khiến cho thủy sư Kinh Châu có lòng trể nải, mà vì ổn định tình thế, chiến thuyền của Hoàn Huyền phải chia nhau đóng ở các thành trì quan trọng ở thượng du Kinh Khẩu, một bộ phận phải về phòng vệ Giang Lăng, lại phải đề phòng binh sĩ phía Nam của chúng ta, cho nên thực lực phân tán. Trong tình huống này, thuộc hạ có đủ lòng tin có thể đại náo thủy vực Kiến Khang giống như Ẩn Long, vừa có thể tiết kiệm được thời gian, vừa có thể diệt được uy phong của Hoàn Huyền, nhắc nhở cao môn ở Kiến Khang ai mới là chủ thật sự của miền Nam”.

Trình Thương Cổ nói: “Lần trước Ẩn Long chiếm được cái lợi thuận dòng, lần này chúng ta lại ngược dòng, có vấn đề gì không?”.

Lão Thủ kiêu hãnh nói: “Thuộc hạ sau khi đến Thọ Dương không hề ngồi rảnh rỗi mà lợi dụng khoảng thời gian mười ngày ở Thọ Dương để cải tạo tính năng của Kỳ Binh hiệu, tăng thêm thiết bị trên thuyền, nâng cao toàn diện lực chiến đấu. Không phải thuộc hạ khoác lác, dù cho dựa vào tính năng trước khi cải thiện của Kỳ Binh hiệu, bất luận thuận dòng hay ngược dòng đều không có ai chặn nổi thuộc hạ trên Đại Giang rộng lớn, huống chi là Kỳ Binh hiệu bây giờ? Thuộc hạ dám lấy tính mạng bảo đảm, lần này chắc chắn có thể phá ải, mong thống lĩnh phê chuẩn”.

Lưu Dụ vui mừng nói: “Người làm việc, lẽ nào ta không yên tâm? Người cứ làm theo ý mình đi!”.

Lão Thủ cả mừng nói: “Đa tạ thống lĩnh đại nhân tin tưởng, thuộc hạ sẽ giương cao ngọn cờ thống lĩnh của Bắc Phủ binh chúng ta, tiến thẳng qua Kiến Kháng, tát cho Hoàn Huyền một bạt tai”.

Lưu Dụ nói: “Đêm nay người lập tức khởi trình, sau khi đến Lương Hồ, phải tìm cách liên lạc với bọn ta. Trình công đã hiểu toàn bộ kế hoạch của ta, khi phối hợp chắc là không có vấn đề”.

Lão Thủ kiêu hãnh đáp lời.

Lưu Dụ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng xúc động, cứ mỗi ngày trôi qua, gã lại cảm thấy đến gần mục tiêu hơn. Tình hình mới nhất của Lương Hồ khiến gã điều chỉnh sách lược tác chiến, cũng khiến gã nắm chắc có thể đánh bại được Hoàn Huyền hơn.

Gã phải làm cho Hoàn Huyền không ngừng phát giác tình thế đã chuyển biến xấu, muốn Hoàn Huyền không ngừng mất hết ưu thế, càng muốn Hoàn Huyền nếm trải đau khổ, như vậy mới giải được nỗi hận trong lòng gã.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>